

CULTURES

Un «Party Game» inspirat en els 80

► L'aposta escènica dels manresans Ivan Tàpia i Xevi Victori converteix el teatre Conservatori en una festa a través d'un espectacle amb un únic secret: les ganes de participar del públic

OSCAR BAYONA

Crònica

Abel Gallardo Soto MANRESA

El públic ja sabia que tindria un paper actiu en la funció del *Party Game* i per aquest motiu abans que l'espectacle comencés els espectadors arribaven entusiasmats i amb ganes de donar-ho tot. Sabien que l'aposta escènica, ideada pels manresans Ivan Tàpia i Xevi Victori (responsables també d'*Escape Show*), no era la representació d'una història clàssica i que en cap cas s'asseurien a la butaca per romandre en silenci fins que s'abaixés el teló. La festa teatral que els dos manresans havien creat i que dirigia Laia Mendoza es va representar dissabte a la nit el Conservatori de Manresa.

Els espectadors sí que estaven a l'expectativa per saber quin rol concret desenvoluparien en el muntatge: en arribar a la platea van saber que els tocava ser els participants d'una concurs televisiu al més pur estil anys 80 i principi dels 90, quan aquests programes mantenien enganxats els espectadors a la petita pantalla. El públic, coneixedor que tindrien un paper actiu, el formaven eminentment famílies i grups d'amics amb ganes de passar-ho bé un dissabte a la nit.

De fet, abans que el muntatge donés oficialment el tret de sortida, i els espectadors s'acomodessin, els dos actors encarregats de conduir el concurs –vestits amb de colors estridents per recrear aquells idealitzats anys 80 del segle passat– ja animaven el públic, i la música dance que sonava feia que molts dels que hi entraven

Un moment de «Party Game», dissabte passat, al teatre Conservatori de Manresa

moguessin els malucs mentre s'asseien a la butaca. Tots rebien un globus i un tiquet on hi havia dibuixats animals i objectes de diferents colors que serien clau per al desenvolupament de l'espectacle i la seva participació al llarg de la funció.

Les prop de dues hores d'espectacle estan repartides en tot un seguit de proves en què el públic va haver de participar activament perquè la funció tingués sentit i resultés divertida. Les predisposicions de l'espectador és imprescindible per al èxit de *Party Game*. En molts dels reptes, el públic, que, depenent del tiquet que li havia tocat en entrar al teatre formava

Després de l'estrena d'aquest dissabte a Manresa, el muntatge es podrà veure a Sant Fruitós i a Sallent

part d'un grup o un altre, havia de competir entre ell tot responant preguntes enrevessades; fixar-se bé en les imatges que sortien en una pantalla de l'escenari per a un clàssic joc de *memory* o encertar quin número dibuixaven uns espectadors mentre movien el cul. I qui va guanyar d'entre els 200 assistents? Va ser una guanyadora i va ser una nena, l'Èlia.

El teatre Conservatori va acollir

l'estrena de *Party Game*, però Colicisto –l'empresa del manresà Ivan Tàpia– ha programat ja nou bolos, entre els quals hi ha el que faran a Sant Fruitós el 19 d'octubre i el de Sallent, el proper 17 de novembre. L'avantatge d'aquest espectacle és que els espectadors amb ganes poden repetir, sobretot si les preguntes d'algunes proves varien. El paper dels conductors del concurs, que tota l'estona interactuen amb el públic amb esquetxos amb els espectadors, ajuden que la funció sigui molt amena. I és que el secret de l'espectacle, ho repetim, són les ganes de participar del públic. I, al final, tant se val guanyar.

UNA BONA OPORTUNITAT PER CONÈIXER J. B. PRIESTLEY

TEATRE CRÍTICA

Assumpta Pérez

AIXÒ JA HO HE VISQUIT

► Text: J. B. Priestley. Traducció: Martí Gallén. Direcció: Sergi Belbel. Intèrprets: Míriam Alamany, Jordi Banacolocho, Sílvia Bel, Roc Esquius, Carles Martínez, Lluís Soler. Teatre Kursaal de Manresa. Diumenge, 6 d'octubre

Probablement, molts espectadors conserven en la memòria el fantàstic muntatge de Mario Gas de la peça de J. B. Priestley *El temps i els Conway* i, precisament per això, la posada en escena d'*Això ja ho he viscut*, amb direcció de Sergi Belbel, va esdevenir, diumenge a Manresa, una oportunitat per redescobrir un altre dels interessants treballs del dramaturg a través d'una obra amb una molt bona posada en escena. *Això ja ho he viscut* forma part de la trilogia del temps que va escriure Priestley, al costat de l'esmentada *El temps i els Conway* i *Dangerous corner*, en aquest cas, planteja una intrigant trama per reflexionar sobre l'esdevenir del temps a través dels *déjà vu*.

Situem-nos. Un petit hostel del camp anglès, regentat per un pare i una filla (Jordi Banacolocho i Míriam Alamany). Hi ha quatre habitacions. Una l'ocupa el director d'una escola (el surienc Roc Esquius) i la resta unes mestres que han d'arribar. Per un imprevist de les dones, canvien a l'instant els hostes de l'hostal: un reconegut empresari i la seva esposa (Lluís Soler i Sílvia Bel) i un enigmàtic i intrigant professor alemany exiliat a Anglaterra (Carles Martínez) que provoca dubtes i incomoditat entre els hostes sense un motiu concret. Per què? Un misteri. L'home adverteix als hostes que allà es produirà una tragèdia que els afectarà a tots. El què? Un interrogant que fa que cadascun dels moviments dels hostes siguin mesurats mil·limètricament pel misteriós professor.

En aquesta trilogia del temps, Priestley dota alguns dels seus personatges amb el domini de la intuïció, dels pressentiments. *Això ja ho he viscut* seria un relat més si no fos perquè cada diàleg té un ritme que obre nous camins i que desvetlla la curiositat de l'espectador, que, silenciós, vol arribar al final d'aquell misteri. El cert és que les decisions d'un afectaran tots els protagonistes de la història. L'obra es beneficia d'unes molt bones interpretacions, i cal parlar especialment a Carles Martínez, matisat, acurat amb els *tempo*s que requereix el seu relat, i un reflexiu i poderós Lluís Soler.

Doble protagonisme de la Unió Musical del Bages en la nova edició de la Mediterrània

REDACCIÓ MANRESA

■ La Fira Mediterrània, que se celebra del 10 al 13 d'octubre, tindrà, com és habitual, la partici-

pació de diferents entitats manresanes amb la Banda de la Unió Musical del Bages com a protagonista, enguany, amb una doble proposta. No és gratuït. La nova edició ha fet una aposta de «maridatge de bandes de música» amb la qual es vol posar èmfasi en l'intercanvi, la interrelació i la intersecció entre el patrimoni, les entitats de cultura popular i el sector professional.

La primera actuació serà dissabte, a les 17.30 h, a la plaça Major, on la formació manresana actuarà amb el grup gallec Pistacatro a *Orquesta de malabares*, un

espectacle de circ en què els músics veuran el seu espai envaït per sis malabaristes. La segona serà en l'espectacle de cloenda, diumenge a les 20 h també a la plaça Major, al costat del compositor i trompetista italià Cesare Dell'Anna, la banda de la Puglia Girodi-banda i d'altres bandes de música catalanes. A l'actuació, que posarà el punt final a la 22a fira, interpretaran diverses peces del repertori dels músics italians, sota l'aixopluc de les llums d'una espectacular *cassaronica*, una glorieta que serveix d'escenari a les bandes del sud d'Itàlia.

Més manresans

A banda del cartell de la fira, que signa la manresana Maria Picasó, un altre dels projectes amb segell manresà serà la producció amb el FABA de la versió del segle XXI de la sarsuela *L'home és feble*. Finalment, la musicòloga Glòria Ballús, col·laboradora d'aquest diari, recordarà la relació amb la capital del Bages que va tenir Aureli Capmany. La conferència de Ballús tindrà la participació de l'Esbart Manresà de l'Agrupació Cultural del Bages i tindrà lloc el dia 11, a la sala d'actes del Casino (18.30 h).